

Graag uw reacties:
www.deflo.be
luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Weerloos

Manteau

THRILLER

Voor Jan Vrints

Ik heb je vaak vervloekt maar dankzij je opbouwende kritiek,
vakmanschap en nooit aflatende drang naar perfectionisme heb
ik mijn grenzen kunnen verleggen.

Bedankt, mijn vriend.

Dank ook aan Yasmina El Messaoudi, mijn testlezeres.

© 2005 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Uitgevers België

Herengracht 370/372

NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk oktober 2005

Vijfde druk mei 2012

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagfoto: Arcangel Images / Glenn Ferguson

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2742 5

D 2012/0034/393

NUR 330

VRIJDAG

09:05 p.m.

Jozef Michiels proefde bloed maar beseftte niet dat hij zijn lip had stukgebeten. Zijn hart pompte, zwellend, bonkend tegen de tralies in zijn borstkas. De logge man met het naïeve kindergezicht stuurde zijn Corolla break roekeloos door de Amazonendreef, een kronkelende slecht verlichte weg. Midden in het Terkamerenbos. Claustrofobisch nauw en afgelijnd door twee dichte rijen knotwilgen.

Voorovergebogen en met zijn kin bijna op het stuur, tuurde hij in het donker naar de striemende regenvlagen. Hij schakelde de ruitenwissers in de hoogste stand, keek gejaagd naar de deken op de achterbank en veegde met de rug van zijn hand een traan van zijn wang. Stuurloos voelde hij zich, en verloren. Volkomen gedesoriënteerd. Zijn ogen flitsten heen en weer, maar het enige wat hij zag, was water. Zelfs in de hoogste stand konden de ruitenwissers het geweld niet aan.

Terwijl hij zijn stuur omklemde, verkleinden zijn pupillen, louter een motorische angstreflex en niet te wijten aan invallend licht, want de twee lichtvlekken die opdoken in zijn achteruitkijkspiegel waren nog zwak en ver weg. Maar de verstralers van de BMW 735i kwamen snel dichterbij.

‘Devroel’

Michiels’ spieren werden slap en zijn halsslagader zwol, alsof al zijn bloed in één keer naar zijn hoofd werd gestuwd.

Zijn schedel leek te barsten en een misselijkmakende angst kneep zijn luchtpijp dicht, dreigde hem te verlammen.

De Toyota bokte toen Michiels in paniek op het gaspedaal stampte. Terwijl hij aan het stuur rukte, alsof de auto zo sneller zou rijden, sijpelden zweetdruppels uit het kuiltje in zijn kin. Door het wilde manoeuvre slipte de achtertrein weg en een van de wielen raakte de stoeprand.

Wanhopig aan het stuur draaiend, probeerde hij de auto in bedwang te houden. Zijn vlezige onderkinnen trilden toen de wielen over de graskant hobbelden. De Toyota begon nog harder te slingeren en Michiels leek vastgenageld achter het stuur. De adrenaline gierde door zijn bloedbaan. In een ultieme reflex gaf hij nog een stoot gas bij.

De banden vonden grip.

Het akelige gedaver nam af.

De auto sprong van de berm en reed rechtdoor. Michiels slaakte een geluidloze schreeuw van intense opluchting. Maar het euforische gevoel was van korte duur en, verblind door de verstralers van de BMW, schermde hij zijn ogen af. Zijn schedel glansde op in het halogeenlicht. Toen de zware achtcilinder op gelijke hoogte was, keek Michiels – hij wilde niet, maar kon niet anders – in de koude ogen van Hubert Devroe, die uiterlijk onbewogen bleef.

Zijn grijze haar droeg hij in een slordige paardenstaart en zijn handen lagen losjes op het stuur. Toen zijn schouders naar voren hielden, gaf hij een ruk aan het stuur. De buitenspiegels van beide wagens tikten elkaar aan. Michiels schakelde. Zijn bezwete handpalm gleed van het stuur.

Eerst was er een doffe dreun. Dan het gekrijs van metaal op metaal.

Een langgerekte kreet.

De Toyota sneed door een diepe plas. Opspattend water bracht het zicht tot nul. Michiels schreeuwde en sloeg zijn

handen voor zijn ogen. De wielen bokten over de stoep-
rand. Ze denderden de berm in.

Gaspedaal.

Rempedaal.

Ontkoppelen.

De versleten banden vonden geen grip. De Toyota
scheerde rakelings langs een knotwilg en dook met de neus
vooruit een tuin in.

André Vermeulen verloor bijna het evenwicht toen hij over
de naakte dij streelde van het animeermeisje dat naast hem
op een barkruk zat en met een geraffineerde glimlach haar
champagneroemer leegdronk. Terwijl ze met een uitda-
gende tik het glas neerzette, liet ze haar kin in haar hand
rusten en keek de klant zwoel aan.

Vermeulen, vijfenveertig, regionaal directeur bij een
verzekeringsmaatschappij en gehuwd, kreeg een kikker in
de keel. Hij keek op zijn horloge en goot het bodempje
Chivas Regal door zijn keel.

‘Te laat, Joséeke’, klonk het half-lachend, half-lallend.

Joséeke gooide haar hoofd in haar nek, tuitte haar lippen
en keek Vermeulen smachtend aan. ‘Andréke.’ Ze liet haar
wijsvinger tergend traag langs zijn wang glijden en stopte
de punt tussen zijn gulzig smakkende lippen. Vermeulen
likte met glazige ogen aan de vingertop en keek de bar-
madelief geil aan. Terwijl hij zich vastklampte aan de bar-
stang en speels in Joséeke’s vingertop beet, maakte hij een
weids gebaar.

‘Patron. Geef Joséeke er nog eentje van mij. En zet maar
op de rekening.’

Hij reikte naar de borsten van het animeermeisje. Ze
draaide zich handig weg en met een matte glimlach druk-
te ze een klapzoen op zijn schedel.

Vermeulen grabbelde in het ijle en viel bijna. Hij liet zich van de kruk glijden, ging op zijn wankelende benen staan en toen hij zich bij de deur een laatste keer met geheven wijsvinger omdraaide, maar vergeten was wat hij wilde zeggen, glimlachte Joséeke. En nu lachte ze echt. Om de twee brede vegen lipstick op Vermeulens schedel. De man waggelde naar buiten. Naar de parking. Naar zijn auto.

De regiodirecteur schuddebolde en gaapte. Terwijl zijn fonkelnieuwe witte Mercedes, een full-option leasingwagen, door de laan met knotwilgen raasde, probeerde hij zich op de weg te concentreren. Hij had voor een sluiproute gekozen, want met al die alcoholcontroles kon een mens tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn. De hoog opspattende waterfontein konden hem niet deren. Integendeel. Onoverwinnelijk voelde hij zich. Als een kind in een pretpark. Op een roetsjbaan. Mozes die de Rode Zee opensplijt.

Het begon steeds harder te regenen en dus zette hij de ruitenwischer in de hoogste stand. Zijn ogen zochten de klok. Hij hield zijn hand voor zijn mond, blies en snoof de alcoholreuk op. Blindelings vond hij in de middenconsole zijn aangebroken rolletje pepermunt en terwijl hij drie tabletten in zijn mond kneep, keek hij in de spiegel en trok hij zijn das recht. Hij vloekte toen hij de streep lipstick zag en veegde er met de rug van zijn hand over, wat de zonde alleen maar accentueerde.

Het begon nog harder te regenen. Een regelrechte wolkbreuk. Vermeulen beet een pepermuntje middendoor, smakte en probeerde op de weg te focussen, waar de beelden afwisselend scherp en wazig werden. Toen hij zijn ogen dichtkneep en luid geeuwde, werd alles zelfs zwart.

Zijn lichaam helde opzij en hij morrelde aan het handschoenenvak, waarin hij een doos Kleenex vond. Hij trok er eentje uit, spuwde erin en wreef hard over zijn schedel.

Jozef Michiels strompelde hinkend de weg op. Hij liep voorovergebogen van de pijn en sleepte zijn linkerbeen. Toen hij op zijn linkervoet probeerde te steunen, ging een vernietigende pijnscheut door zijn lichaam. Hij zonk op zijn knieën. Zijn gekreun smoorde in de modder. Toen hij een honderdtal meter verderop, vlak voor de bocht, de BMW van Devroe in het oog kreeg, in de berm en met gedoofde lichten, won de angst het van de pijn en probeerde hij op te staan. Met opgetrokken knieën, zijn beide handen in de modder, zocht hij naar houvast. Het kostte hem een onmenselijke inspanning. Hij stak zijn rechterarm uit en drukte zich met zijn linker op maar viel op zijn buik in het modderige, verpieterde gras, waar hij bleef liggen, naar adem happend.

Motorgeronk, naderende koplampen, opspattend water – zintuiglijke prikkels die hem nieuw leven inbliezen. Zijn laatste kans, beseftte hij, want Devroe was op komst. Zonder twijfel.

Hijgend, bijna reutelend, kroop hij naar de straatkant, zocht steun bij een knotwilg, tegen de grove schors, hees zich op en zwijmelde als een dronkaard de weg op. Terwijl hij met zijn armen molenwiekte, schoof zijn rechterbeen onderuit.

Vermeulen tastte zenuwachtig in de zakken van zijn colbert. Hij vloekte. Sigaretten vergeten. Ook dat nog. Zijn concentratievermogen ging stelselmatig achteruit, beseftte hij. En dat was een gevaarlijke evolutie. Zeker voor een notoire scheveschaatsrijder. Zijn gezicht klaarde op toen hij in zijn broekzak een pakje Groene Michel vond. Met zijn tanden trok hij er een sigaret uit. Niets effectiever om de ongewenste parfümgeur te verdrijven dan overvloedig paffen in de auto. Straks nog een drupje diesel op zijn handen, en klaar.

Hij grijnsde breed. De sigarettenaansteker bewoog in de richting van de wiebelende sigaret. De hitte schroeide zijn neuspunt. En dan was er die schaduw.

‘Een grote hond!’

De sigaret viel.

Vermeulen ging pas op de rem staan na de klap. De Mercedes slipte, tolde om zijn as en ramde frontaal een boomstam. Door de kracht van de slag vloog het kofferdak tot aan de overkant van de laan. Daarna werd het stil. Op een vaag sissend geluid na. Uit de motor kringelde damp.

09:58 p.m.

In het schijnsel van de zwaailichten leek het witte laken ijsig blauw. Er lag een lichaam onder. Hoewel het opgehouden was met regenen werd de lucht steeds zwarter en dreigender. In de verte rommelde een onweer.

Een verpleger boog zich over het laken, lichtte een tipje op en keek in de starende ogen van Jozef Michiels. Zijn mond hing open, de kaak in een onnatuurlijke hoek, alsof hij grijnsde. Het kaakbeen was op minstens twee plaatsen gebroken, besepte de verpleger. De jongeman slikte, sloot de oogleden van de overledene en dekte het lijk weer toe. Hij keek over zijn schouder naar Pascal Stuyck, agent van de Lokale Politie van Elsene, die hem met zijn bolle ogen bijna hunkerend aankeek.

‘Zo dood als een pier’, zei de verpleger en hij probeerde zo nonchalant mogelijk te klinken maar de trilling in zijn stem verraadde zijn emoties. Terwijl Stuyck, zijn duimen achter zijn koppelriem gehaakt, in gedachten zijn plan van aanpak aan het uitdokteren was, kwam een tweede verple-

ger met een draagbaar aangelopen. Hij knielde neer en knikte naar zijn collega, klaar om het lijk te bergen.

‘Hola, broere. Afblijven. Da’s er eentje voor het parket.’

Terwijl de verplegers elkaar wat onbeholpen aankeken, liep de agent met grote passen naar de politiewagen. Daar was zijn collega Georges De Vos bezig met de ondervraging van de dronken chauffeur. Die had een buil op zijn voorhoofd en met zijn linkerhand veegde hij het zweet uit zijn gezicht en zijn hals, want zijn rechterpols was verstuipt.

Toen er op de ruit werd geklopt, stak De Vos zijn behaarde kin naar voren en met een autoritaire hoofdknik maakte hij Vermeulen duidelijk dat hij moest blijven zitten. Daarna schoof hij de deur van de combi open en stak zijn hoofd naar buiten.

‘En, pait?’

Stuyck, die in zijn glimmende aardappelneus kneep, ging met zijn wijsvinger over zijn keel. De Vos zuchtte, streek door zijn stoppelbaard en maakte met een gebaar duidelijk dat Vermeulen te diep in het glas gekeken had.

‘Scalle, jongen. Die vent kent zelfs de naam van zijn moeder niet meer.’

Pascal Stuyck liet zijn neus los en keek op zijn typische defaitistische manier om zich heen.

‘Zeg. Pait? Waar zit onze baas eigenlijk?’ vroeg De Vos.

‘De achtertuinen aan het uitkammen. Daar, wat verderop tussen die bomen, zijn slipsporen gevonden’, zei Stuyck en het klonk bezorgd. Hij begon weer aan zijn neus te pulken. ‘Er is blijkbaar nog een tweede auto in het spel. Misschien zitten er nog slachtoffers in het wrak.’

Alsof de duivel ermee gemoeid was, kraakte op dat moment zijn walkietalkie. Stuyck haalde het toestel uit de steekzak van zijn oliejekker.

‘Stuyck luistert. Iets gevonden? Over.’

Hij lichtte zijn brede duim van de spreektoets en luisterde. Zijn collega werd er ongeduldig van.

‘Scalle?’

Pascal Stuyck haalde de schouders op, maakte een wegwerpgebaar en concentreerde zich op zijn walkietalkie. ‘Ja, chef. Nee. Zo zat als een patat. Hebben jullie nog een andere auto gevonden?’ Hij draaide de volumeknop open zodat zijn collega, die uit de combi was geklauterd, kon meelisteren.

‘En dat niet alleen. Stront aan de knikker, Stuyck. Een hele hoop als je ’t mij vraagt’, kraakte de walkietalkie.

‘Hm. Moet ik de Kolenmarkt bellen, baas?’

‘Nee, Stuyck. Het parket.’

‘Het parket? Maar...’

‘Stuyck! Moet ik er een tekeningske bij maken!’

‘Ja, chef.’

Pascal ‘Scalle’ Stuyck keek naar de walkietalkie, tastte misnoegd in zijn borstzak en haalde er een kanariegele gsm uit. Hij toetste een nummer in en keek zijn collega verbolgen aan.

‘Wat?’ vroeg De Vos.

‘Eentje voor ’t parket, zegt ’m. Da’s nu echt de allerlaatste keer. Ofwel geven ze me een dienst-gsm ofwel loop ik naar het dichtstbijzijnde telefoonkot.’

‘t Is al goed, pait. Steek die kanariepiet maar weer in uwe zak. Ik zal wel via de centrale laten bellen.’ De man met de baard mompelde nog iets onverstaanbaars, draaide zich om en slofte naar de combi. Vermeulen maakte zwetend de knoop van zijn das los toen hij in het ondoorgroondelijke gezicht van de politieman keek.

Vergeleken bij Tony Vanbeneden, minister van Justitie van het Koninkrijk België, met zijn dure Boss-maatpak, zag

speciaal commissaris van de GDA, Fernand De Decker, er sjofel uit in zijn tweed confectiepak. Dineren in de barokke vip-lounge van het Radisson SAS Hotel was niet bepaald zijn ding en hij probeerde om niet al te luidruchtig te slurpen terwijl hij de hete soep naar binnen werkte. Hij voelde zich onwennig en kon dat moeilijk verbergen.

Terwijl hij in zijn bord staarde, overdacht hij de gang van zaken. Cel 5 was dus een feit. Dit dineetje aan de Wolvengracht, in het hart van Europa, was de officiële bevestiging. Of hij daar gelukkig of ongelukkig om moest zijn, dat wist de commissaris eigenlijk niet. Nog niet. Cel 5 was immers een bedenkfel van politici. Dat maakte hem sowieso al wantrouwig. Stel dat het om een grotesk manoeuvre van de meerderheid ging om het collectief geweten te sussen. En om de oppositie te muilkorven. Een doekje voor het bloeden. Om geen nieuwe klappen te incasseren bij de volgende verkiezingen.

De directe aanleiding tot het in het leven roepen van de nieuwe unit, onder jurisdictie van Vanbeneden himself, was superpsychopaat Michel Fourniret geweest. Of beter. De publieke opinie. Onder het rechtstreekse bevel van de minister! Zogezegd om de logge rechterlijke en uitvoerende structuren te kunnen omzeilen. Om die op het gepaste moment te kunnen tackelen. Om snel en efficiënt te kunnen handelen.

De Decker, een oude rot in het vak, wist wel beter. Maar wat de uitkomst ook zou worden, het doel was nobel, zonder meer, én: hij was er klaar voor. Bovendien had hij zijn mensen zorgvuldig geselecteerd.

Tony Vanbeneden, die met smaak zijn portie oesters verzwoeg en het sap van zijn duimen likte, voelde dat De Decker hem zat aan te staren. De minister kuchte en veegde zijn vingers schoon aan het damasten servet met handgeborduurd logo.

‘Ik weet het, Fernand. Ik weet dat je zit te wachten.’ Vanbeneden pulkte met zijn pinknagel een stukje citroenpulp van tussen zijn tanden. ‘En dat de helft van het materiaal nog steeds niet geleverd is. En ja. Het wordt inderdaad de hoogste tijd. De publieke opinie eist trouwens dat we die “zaken” aanpakken.’

‘En de ouders van die vermiste kinderen ook.’

De minister van Justitie leek even uit zijn lood geslagen door de droge opmerking. Hij lachte, onbeholpen voor zijn doen, maar hervond snel zijn politieke cool.

‘Uiteraard. Uiteraard. Die mensen hebben het recht om te weten wat er met hun kinderen is gebeurd. Kinderen, ze zijn de hoeksteen van onze maatschappij. De wereldburgers van de toekomst.’ De strakke blik van De Decker onderbrak de woordenstroom. Vanbeneden temperde zijn stemvolume. ‘Het is trouwens onze plicht om hen eindelijk zielenrust te bezorgen. Maar vandaag gaat het nog louter om een budgettaire kwestie. Begrijp je, Fernand?’

De Decker, tweeënvijftig, politieman in hart en nieren en gelouterd in het vak, hield zich op de vlakte. Hij bleef stoïcijns voor zich uit kijken. De minister schuifelde ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel.

‘Vandurme, Fernand. Ivan Vandurme spartelt nog wat tegen. En mijn collega...’ Vanbeneden schraapte de keel, ‘...collega van Financiën profiteert daarvan om de vinger nog even op de knip te houden. Je weet wel hoe het gaat, in een democratie.’

‘Waarom spartelt de federale procureur tegen?’ vroeg De Decker, die alweer nattigheid voelde, want de afspraak was dat federaal procureur Ivan Vandurme in alle Cel 5-dossiers als vertegenwoordiger van de rechterlijke macht zou optreden. En dat er geen onderzoeksrechter gevat zou worden. Om geen kostbare tijd te verliezen.

‘Scheiding der machten, weetjewel. Ach, Fernand man. Dat wil je niet weten. Oeverloze discussies’, zei de minister en hij wapperde met zijn hand, alsof hij dat vervelende akkefietje wilde wegwuiven.

‘En jouw collega van Financiën?’ gaf De Decker niet af, waarbij hij het woord ‘collega’ benadrukte, aangezien Financiën bemand werd door de coalitiepartner.

‘Ik dacht dat we één regering hadden, waarbij alle partijen die coalitie hebben gevormd op dezelfde lijn zitten. Regering versus oppositie. Zo gaat dat toch meestal in een democratie’, klonk het geniepig.

‘Ach. Vandurme. Die denkt zo paars als de spataderen op zijn benen. Ook nu nog.’

‘Tja, Tony. En zo hebben we allemaal onze probleempjes’, zei De Decker laconiek.

De minister keek onrustig over zijn schouder, knikte kort en wees naar de map die naast De Decker op tafel lag. Hij besloot het over een andere boeg te gooien.

‘En?’ klonk het enthousiast. ‘Cel 5. Zijn de namen ingevuld?’

De Decker sloeg de kaft open.

‘Cel 4.’

‘Wat?’

‘Vier. We zijn nog steeds in België. Het land waar niets is wat het lijkt.’

Vanbeneden, die niet kon volgen, haalde vol onbegrip de schouders op.

‘Marc Moortgat, de befaamde kinderpsycholoog, heeft afgehaakt.’

‘Waarom?’

De Decker, die zich zijn ultieme gesprek met de man herinnerde en de frustratie voelde opborrelen, wilde er geen woorden meer aan vuilmaken en wreef zijn duim en wijsvinger over elkaar.

‘Budgetten, budgetten’, zuchtte Vanbeneden theatraal, maar ondanks de wanhopige blik slokte hij smakkend de laatste oester naar binnen.

‘Zodus. De vijfde naam is nog niet ingevuld. Ik had gehoopt op Pieter Van In, de Brugse commissaris of op Dirk Deleu, icoon van de Mechelse lokale recherche.’

‘Lokaal.’ Vanbeneden trok zijn neus op. De Decker liet zich niet van de wijs brengen.

‘Ben jij je carrière niet begonnen als burgemeester van Erps-Kwerps, Tony?’

Vanbeneden sloot de ogen en glimlachte.

‘Mooie tijden. Mooie tijden waren dat. Enfin, dat doet er niet toe. Jouw wil is wet. Zo hadden we het afgesproken. Ik zal die kerels laten opvorderen, Fernand. Dit, hmmm, “project”, heeft absolute topprioriteit’, zei Vanbeneden terwijl hij gewichtig om zich heen keek, alsof de muren oren hadden.

‘Nee, dank je, Tony. Ik ga alleen in zee met mensen die zich voor honderd procent willen en kunnen engageren. Van In is honkvast en heeft bovendien twee kleine kinderen om voor te zorgen. Dat is een te zware last. Deleu, dixit onderzoeksrechter Bosmans, kan momenteel onmogelijk vrijgemaakt worden. Hij zit verstrengeld in een onderzoek in het hoerenmilieu.’

Dat laatste woord deed Vanbeneden zijn wenkbrauwen optrekken. Toen hij De Decker in de ogen keek, dwong hij zijn halvemaaanlippen tot een zakelijke rechte streep.

‘Bon. En? Wie zijn de gelukkigen?’

Fernand De Decker haalde vier kleinere mapjes uit de kist en gooide ze een voor een op tafel.

‘Ikzelf. De chercheurs Ward Feremans en Jonas Verammen van de federale recherche en Safia Aberzak, laborante en forensisch antropologe.’

Toen Vanbeneden met veel interesse achteromkeek, waar twee obers een tafeltje dichterbij rolden met zilveren schalen en dito stolpen, hoorde hij De Deckers stem nog slechts in de verte. De minister wreef vergenoegd in zijn handen. Pas toen de obers hen begonnen te bedienen, maakte hij een uitnodigend gebaar naar zijn gesprekspartner.

‘Ga door, Fernand.’

‘Dat was het.’

Levensgenieter Tony Vanbeneden, bedwelmd door het heerlijke geurenpalet, keek naar de dampende ossobuco en klopte De Decker bemoedigend op de schouder.

‘Als er één man is die deze missie tot een goed einde kan brengen, dan ben jij het, Fernand. Ik reken op je. Je krijgt onbeperkte bevoegdheden. Plus alle middelen die je nodig hebt. Is het niet vandaag, dan zeker morgen.’

De Decker, die er het zijne van dacht, reageerde niet. Hij keek op zijn horloge en begon te eten.

Tussen twee happen door veegde de minister een straaltje jus van zijn kin.

‘En geef toe, ook dat is een verdienste van het Octopusakkoord. Meer middelen, betere werkuren, betere salarissen en dus ook gemotiveerde politiemensen. Het ene werkt het andere in de hand. Een cascade. Geef me nog een paar dagen de tijd, Fernand.’

De Decker bleef stug voor zich uit kijken.

Het leek wel of Vanbeneden ergens middenin de copieuze maaltijd plots zijn spraak had teruggevonden.

‘Die Jonas Vercammen, is die wel helemaal koosjer, Fernand? Een mens vangt zo af en toe wel eens iets op, in de wandelgangen.’

‘In de wandelgangen?’

De minister haalde de schouders op en terwijl De Decker hem afwachgend aankeek, peuterde hij met zijn vork voorzichtig het laatste restje merg uit de zachte mergpijp.

'Feremans.'

'Wat?' vroeg Vanbeneden gespeeld nonchalant.

'Niks. Laat maar.'

De minister stopte zijn pink in de mergpijp.

'Om hoeveel oude dossiers gaat het eigenlijk?' vroeg hij smakkend.

'Drie, Tony.' Het klonk licht gepikeerd. 'Drie oude dossiers. Die allemaal om kinderen draaien.'

De gsm van De Decker rinkelde.

'Fernand De Decker.'

'Waar, zeg je?'

'Wat!'

'Oké. Ik kom. Overal afblijven.'

De Decker wenkte de ober, die snel naar hun tafeltje kwam.

'Mijn overjas, alsjeblieft.'

De minister keek verbaasd op.

'Wat scheelt er?'

De Decker stak zijn hand uit.

'Bedankt. Ik zal je vertrouwen niet beschamen, Tony.'

'Maar... wat?'

'Gemotiveerde politiemensen, Tony. Het ene werkt het andere in de hand. Een cascade.'

De Decker schoot zijn overjas aan in het naar buiten lopen en Vanbeneden keek hem met open mond na. De maître d'hôtel kwam toegelopen en negeerde de verbouweweerde ober.

'Est-ce que je peux faire quelque chose pour vous, excellence? Est-ce qu'il y a un problème?'

Vanbeneden streek met zijn vinger langs zijn neus, waardoor die nog harder glom. De eerste woorden kwamen aarzelend: 'Non non. Ça va, Ernest.' De volgende woorden klonken laconieker: 'C'est parfait. Ne touchez rien.' Zijn ogen dwaalden belangstellend naar De Deckers kommetje.

‘Je n’ai jamais eu l’occasion de goûter la poitrine de canard ici.’

10:44 p.m.

De Amazonendreef, plaats van het ongeval, baadde in blauw flikkerlicht maar oogde verlaten. Naast het toegedekte lichaam van Michiels stond een ambulance. Iets verderop een politiewagen.

De Decker, vergezeld van rechercheur Ward Feremans, onberispelijk in het pak ondanks het nachtelijke uur, keek neer op het laken waaronder zich overduidelijk de contouren van een menselijk lichaam aftekenden. Een corpulent iemand. Toen Feremans naar de combi wilde lopen, kwam achter de ambulance een verpleger tevoorschijn.

‘Goedenavond. Speciaal commissaris Fernand De Decker. En dit is Ward Feremans, federale politie.’

De verpleger reageerde niet. De Decker wees naar het laken.

‘Wat hebben we hier?’

‘Dodelijk slachtoffer door aanrijding met die Mercedes daar. De bestuurder wordt ondervraagd. Daar, in de politiewagen. Dat wil zeggen, in de mate van het mogelijke.’ De slungel met de jeugdpuistjes trok veelbetekenend de wenkbrauwen op.

De Deckers woorden werden overstemd door motorgebrul.

De rode Porsche Carrera bouwjaar 1978 remde spectaculair en Jonas Vercammen, een aantrekkelijke dertiger met een kuifje in zijn modieus gestylede kapsel, sprong energiek uit de wagen.

‘Miami Vice. Don Johnson’, mompelde Feremans. Het misprijzen droop van die woorden als vet van een verzadigde oliebol.

Vercammen kwam op De Decker toe en drukte hem de hand. Ondertussen liep Feremans om het laken heen. Toen hij een tip wilde oplichten, werd hij afgeleid door commotie, verderop, achter de bocht. Agent Stuyck kwam drukgebarend aangelopen en wenkte hen. Ze volgden de man, die op zijn korte benen naar een platgereden omheining liep. Er waren duidelijke slipsporen in de modder, zag Feremans en wat verderop, in de achtertuin van een van de residentiële villa’s, die dieper lag dan de straat, zag hij afgeknaptetwijgen. Tussen de bomen een verhakkelde auto. Hij was als eerste bij het wrak van wat hij meende te herkennen als een Japanner.

Rondom de Toyota van Michiels – de motorkap was tot schroot herleid en het dak aan een kant ingedrukt – stonden vijf politiemannen. In stil, gedeeld afgrijzen. Het achterste portier van de auto was open. Feremans schoof met de voeten vooruit van de berm, kroop over de omheining en duwde een agent opzij.

Op de vloer, tussen de achterbank en de bestuurdersstoel, lag een gedaante, gewikkeld in een grofgeweven deken. Niet corpulent, maar tenger en kwetsbaar.

Het been van een kind.

Toen Feremans zich met ingehouden adem vooroverboog, zag hij de blonde krullen. Hij trok voorzichtig de deken open. Het meisje was naakt. Zeven, hooguit acht jaar oud, engelachtig, en dood. Feremans liet de tip van de deken los en zette instinctief een pas terug. Ook De Decker en Vercammen stonden ademloos toe te kijken hoe een agent voorzichtig het hoofd een kwartslag draaide. Het volmaakte kindergezicht was herschapen in een brij van

rood en blauw. Een brakende vulkaan. Geel pus. Eén grote brandwonde.

Feremans, die zijn zelfbeheersing verloor, liet de lichtcirkel van zijn lamp zwenken en trok de deken opzij. Ook het lichaam was aan één kant verkoold. Derdegraads brandwonden. Etter en blaren. Verschrompeld loshangend vel.

Ward Feremans voelde een siddering door zijn lichaam gaan, alsof hij getroffen werd door een stroomstoot. Hij probeerde zijn emoties onder controle te houden, maar aan zijn gespannen kaaklijn merkte De Decker, die gedurende een tel de ogen sloot en een ingehouden vloek prevelde, dat zijn vriend het zeer moeilijk had. Feremans ademde diep in en uit. Er trok een rood waas voor zijn ogen.

'Jezus. Hoe...? Die auto is toch niet... niet in brand gevlogen', stamelde hij en terwijl hij zijn longen vol lucht zoog, zag hij hoe ook Jonas Vercammen tegen zijn emoties vocht. De jongeman zette een pas voorwaarts en maakte intuïtief, alsof hij alsnog hulp wilde bieden, een onbeholpen beweging in de richting van de wang van het meisje.

'Poten af van de meisjes Don. Dat is werk voor de technische', klonk het bits.

Jonas Vercammen keek Feremans aan. Ongeloof en onbegrip in de heldere ogen.

'Sorry, Don', bromde Feremans.

'Jonas', klonk het scherp. 'De naam is Jonas. Jonas Vercammen.'

Beide mannen keken elkaar gedurende een paar tellen aan. Feremans wendde als eerste de blik af.

Ondertussen wenkte De Decker, niet van plan zich in het dispuut te mengen, een paar agenten.

'Alles hermetisch afsluiten. Verkeer omleiden. Auto in beslag nemen. Ik wil een autopsie. Onmiddellijk. En hou de pers uit de buurt. En bel eerst de hoofdcommissaris en dan de technische recherche. Niet omgekeerd.'